

— ~ (Priloga Vrtnu.) ~ —

Št. 9. Ljubljana, dne 1. septembra 1906. XIV. tečaj.

Materina skrb.

Oj, kako težkó od doma
Se učenček loči,
Da pri žalostnem slovesu
Mati sôlze toči.

Takrat v materinskem srcu
Črna žalost vstaja,
Ker premili sinko daleč
V tuji svet odhaja.

Vidi ga, kako osámljen
V svetu tujem blodi . . .
Tiho moli, naj ga vedno
Božja roka vodi.

Saturnin.

Zibka lepo pisana . . .

Zibka lepo pisana,
Z rožami porisana,
Srečice poljana si,
S cvetkami postlana si . . .

A zemljanu sreče vrt
Kratek čas je le odprt:
Kadar svet odgrne se,
Sreče svit utrne se.

Slavko Slavič.

Pridnost in lenoba.

§ 9. Delo in počitek.

Morda se bode komu zdelo, da sem prehud pri-ganjalec, ko tako zelo hvalim in priporočam pridno in vztrajno delavnost. Zato moram enako odločno sva-riti, da nihče ne pretiravaj, ter izpregovoriti tudi be-sedico v prid počitku. Več delati nego je pri-merno našim dušnim in telesnim močem; brez od-mora in oddiha vedno se pehati in drviti, bi bilo nes-pametno, pa tudi grešno. Že marsikateri dijak si je s prenapornim učenjem pokvaril zdravje in izkopal prezgodnji grob; a tudi s telesnim delom si čestokrat kratijo zdravje in življenje prepridni in pregoreči delavci.

Torej ker že toliko časa pišem o delu, je pač umestno, da zapišem tudi kaj o prepotrebem počitku. In že naprej povem, da vsak počitek ni hasen, marveč mora imeti svoje posebne lastnosti, če hočemo, da nam bo res koristil.

1. Počitek bodi upravičen, t. j. počivati ima pravico le oni, ki se je res utrudil s pridnim in vz-trajnim delom. Torej ne sme biti počitek prepogosten. Ako se namreč vedno menjava delo in počitek ali če se med delom prevečkrat počiva, ni nobeno nič vredno: delo ni veliko prida, pa tudi tak počitek ne hasne kdove kaj. Zato nam bodi pravilo: kadar delamo, delajmo popolnoma ter posvečujmo delu vso svojo pozornost, ves potrebni čas ter nerazdeljene misli in moči; istotako pa tudi počivajmo popolnoma, kadar pride pravi čas počitka, tako, da se res odpočijemo in so naše moči zopet zmožne za delo. Na ta način bomo lahko vedno zadovoljni; po veselem počitku se bomo zopet veselo lotili svo-jega dela.

2. Počitek bodi primeren. Ker so naša dela različna, dušna in telesna, mora biti tudi počitek dru-gačen, ko se je utrudilo telo, in drugačen takrat, ko nas je utrudilo duševno delo. Večkrat nadomesti počitek že pametna prememba: po napornem telesnem delu nam je zadosten počitek že kako lažje duševno

opravilo; po duševnem delu nas pa kaj blagodejno razvedri kako telesno delovanje.

Nekakšno nadomestilo za počitek je tudi to, ako si znamo delo prav razdeliti. Pri telesnih delih naj bi se vrstili, ako možno, razni udje; nekaj časa naj se trudijo noge, nekaj časa roke, zdaj naj so na vrsti dela, kjer je treba vleči ali vzdigovati, zdaj zopet taka, kjer se pehá ali nosi itd. Posebno je pa potrebna taka menjava ob duševnem delovanju: nekaj časa posvetimo opravilu, ki zahteva razum in nas silí misliti, potlej se lotimo kaj takega, kjer mora posebno delovati spomin, po čitanju pridi na vrsto pisanje, risanje itd. V tem posnemamo modrega poljedelca, ki na isto njivo vsako leto vseje kaj drugega. Zato se tudi v šolskem urniku primerno menjavajo razni predmeti.

Vendar tako menjavanje more le podaljšati delavno moč, ne more pa popolnoma nadomestiti še posebnega počitka in razvedrila. Splošni pa najkrepkejši in najboljši odpočitek je zdravo spanje. Zato si ga ne smemo preveč krajšati ali celó kratiti.

3. O vsakem kakršnemkoli počitku pa bodi vselej in povsod prva zahteva: uravnava naj se tako, da ne bode kaj škodljiv v nravnem oziru, marveč še koristen. Posebno si zna dober kristjan v prid obračati tudi počitek s tem, da ga daruje Bogu z dobrim namenom, ker vé, da je le tisti pravi služabnik božji, ki z delom in počitkom slavi svojega Gospoda.

* * *

Sv. Janez evangelist se je nekega dne detinsko preprosto igral s ptičkom, ga gladil in božal. To je videl lovec, ki je mimo šel, in se je začel čuditi, da se tako častitljiv starček še tako otročje kratkočasi. Svetnik vpraša lovca: „Kaj neseš v roki?“ — „Lok“, mu odgovori lovec. „Zakaj ga pa nimaš napetega?“ vpraša dalje svetnik. — „Ko bi bil lok vedno napet, bi izgubil prožnost in bi ne bil več za rabo.“ — „Torej“, ga zavrne sv. Janez, „se pa tudi ne čudi meni, če dam svojemu duhu nekoliko počitka, da ga pokrepčam za novo delo.“

Sv. Karol Boromej je nekoč igral z nekaterimi tovariši biljar. Med igro se sproži vprašanje: „Kaj bi storili, ko bi nam prišlo nenadno sporočilo, da bomo morali v eni uri stopiti pred sodni stol božji?“ Eden odgovori, da bi brž še opravil navadne molitve, ki jih še ni bil dokončal; drugi reče, da bi šel urno poiskat svojega izpovednika itd. Ko pride vrsta na svetnika, se nasmehlja in reče: „Jaz pa bi še dokončal pričeto igro; zakaj pričel sem jo s tem namenom, da bi bilo všeč Bogu, in menim, da v tem trenutku ne morem storiti ničesar, kar bi mu bilo prijetnejše.“ Kajne, srečen človek, ki se zna tako veseliti!

Zaprt.

Spisal *Ivo Česnik*.

Odhajali so po vrsti iz šolske sobe, veselih obrazov in zadovoljni, da je minil zapor in da zopet brez skrbi in svobodni poskačejo po domačih logih. Le dva sta ostala v šoli, Skočirjev Francek in Gorjančeva Minka. Prvi je sedel v prednji klopi, podpiral glavo z rokami in si brisal solze, ki so mu lile iz oči, Minka je pa stala za tablo in si zakrivala obraz s predpasnikom ter ihtela.

Gospod učitelj je vstal izza mize, kjer je popravljajal naloge, šel dvakrat po sobi in se ustavil pred Franckom.

„Skočir, le kmalu napiši računsko nalogo, pa te izpustim. Če te bo pa kaj motila Minka, mi takoj naznani!“

Učitelj je odkorakal iz sobe. Po hodniku so odmevale njegove stopinje.

Zunaj je sijal krasen dan. Solnce je razlivalo vso svojo čarobnost na naravo, ki je v zelenju in cvetju kipela mladosti. Lahen veter je pihljajal in majal košate veje divjega kostanja pred šolskimi okni. Po vrtu so prepevali ptiči. Na zelenem bezgu tam v zadnjem

kotu je drobila penica svojo popevčico in naznanjala ljudem veselo vest, da čuva in varuje štiri drobne otročičke. In ščinkovec se je mirno zibal na tanki veji rodovitne hruške in venomer čirikal. Nagajivi vrabci so letali okrog voglov in si poredno namigavali. Prijetno je dehtelo po cvetju in zelenju; še celo v šolsko sobo se je širil vonj skozi odprta okna.

Francek je zahrepenel po livadah in logih, ki se razprostirajo tam za domačo hišo. Tam je lepo, prijazno. Potok šumi med drevjem v ozki strugi in drevesa se pripogibajo pod mehкими dihi pihljajočega vetriča. Na vrtu cvetó najrazličnejše cvetke, v kotu kipé kvišku tri vitke hojke, v njih senci pa stoji klop. Tam posedeva ob vročih nedeljskih popoldnevih mamica in čita na glas zanimive povestice.

Ko je mislil Francek na vse to, mu je bilo neprijetno v srcu. Računsko nalogo naj spiše! A kako? Saj ne zna računati prav nič. Ves trud ljube mamice, da bi mu dopovedala, koliko je 2×3 , je bob ob steno. Če pa vpraša, koliko je 2×3 , odgovori gotovo: 5. Če ga vpraša, koliko je 3×2 , ji odgovori morda: 1. Tak je naš Francek. Ali Bog pomagaj, kaj hoče. Priden je in vse zna dobro, samo računati ne, Šest let je dopolnil jeseni, oče ga je poslal v šolo. Francek je ubogal, pridno se je učil, le računati ni znal in tudi danes ne zna.

Včeraj je dobil domačo nalogo, naj jo spiše na tablico. Francek je prišel popoldne s prazno tablico v šolo, niti črtice ni bilo na nji. In tako je prišlo še mnogo drugih: Nandetov Tonče, Smukov Janezek, Ambrožičev Tinček, Kobetov Peterček, Hudomušnikova Francka, Strahova Metka in Kržišnikova Pepica. Zaprti so bili po poduku, da dovrše v šoli svoje naloge. Med njimi je bila tudi Gorjančeva Minka, pa ne radi naloge, saj je bila Minka med najpridnejšimi učenkami. Preveč je govorila med podukom; bila je klepetava, zato jo je pridržal gospod učitelj v šoli.

Jetniki so brzo dogotavljali zamujeno delo, le Francek ni napisal ničesar, ker je vedel, da naredi vse napačno. Gospod učitelj pride, ga pocukne za uho in mu zbriše ali prečrta, kar je napisal. Naprosil

je skrivaj Nandetovega Tončka, naj mu pomaga. Uslišal mu je prošnjo, in zamenjala sta tablici. A Tonček ga je prevaral. Napisal mu je skoro vse račune napačno. Gospod učitelj je pogledal, ga pocuknil za uho in mu prečrtal nalogo. Drugi so bili dokončali in so odhajali, ostal je la on sam z Gorjančevo Minko.

Ko je nato mislil, mu je postalo mrzlo pri srcu.

„Naloge ne dovršim do sodnjega dne, saj nič ne znam.“

Vedno je bila še tablica čisto nepopisana.

Tedaj se je zamislil na svoj dom. Danes mamica peče kruh in njemu naredi vselej lep hlebček. Kar zaskelilo je Francka v grlu, lakota se mu je vzbudila. „In kaj si misli mamica, kod hodimo? Bog ve, kaj je naredil, da je zaprt. Pravzaprav pa vse skupaj ni vredno besede.“

Tako je premišljal Francek, in bilo mu je težko, vedno težje.

„Domov moram. Toda kako, saj naloge ne dovršim do sodnjega dne, čeprav tu čepim 1. oč in dan.“

Spomnil se je tedaj učiteljevih besed: „Če te bo kaj motila Minka, mi takoj naznani! Prost boš, kakor hitro izvem, da je govorila s teboj besedico.“

Tam zunaj so lajali psi, veter je pihal in majal zelene veje košatih dreves. Čebele so letale po cvetju in iskale strdi. V vsej naravi je bilo veselje. Med gorami se je razlegalo petje. Morda je prepeval pastir na paši, morda je izlival trudni potnik hrepenenje po domu v tužno popevko. Preko jasnega neba sta plula dva oblacka kot dve beli barčici po brezbrežnem oceanu.

„Domov, domov!“ je donelo v Franckovi duši.

Minka je še vedno nalahno ihtela za tablo in si brisala solzne oči s pisanim predpasnikom.

Francek si je mislil:

„Sam s seboj začnem govoriti, pa gotovo ne obdrži jezička za zobmi. Domov pojdem, in to je glavna stvar. Naloge itak ne dokončam pravilno do sodnjega dne.“

Ta sklep mu je dozorel v duši. Zagledal se je v cesarja na steni in začel napol glasno sam s seboj:

„Zaprto sem, a pravzaprav nisem kriv, če ne znam računati. In mama si misli, kdo ve kaj sem storil, da me ni.“

„In moja si tudi misli, da sem nagajala, da nisem znala, pa sem zaprta. Povedali so ji morda, kako sem govorila med poukom“, je bleknila Minka.

Zajokala je še bolj.

Na hodniku so še vedno odmevali koraki.

„Gospod učitelj je še zunaj, pokličem ga!“

Hitel je k vratom, nastavil usta na ključavnico in zaklical:

„Gospod učitelj, govorila je.“

Prišel je gospod učitelj in je izpustil Francka domov. Minka je pa še bolj zaihtela.

Ko je stopil Francek pod milo nebo, se je razveselil, toda le za kratek čas. Zapeklo ga je nekaj v srcu.

„Nisem prav ravnal. Rajši bi jo bil naprosil, naj mi pomaga napisati nalogo. In rešena bi bila oba. Tako bo pa še po nedolžnem zaprta.“

Tisti dan ni bil Francek več vesel, dasi ga je čakal doma hlebček in je plulo veselje po naravi, med hribi in dolinami. Za gorami so se kopičili temni oblaki, in neprijeten piš je zavel med lesovi. Prepodil mu je vse lepe misli in vse nedolžno veselje. V srcu ga je le nekaj peklo, in v duši ga je nekaj sklelo. . . .

Francek je bil žalosten. Sklenil je, da bo Minko prosil odpuščanja.

Drugi dan je to tudi storil. Računstvo gre pa po starem. — —

Zvezde in sreča.

V jasni, daljni tam višavi
Zvezde se utrinjajo,
Na ukaz moči nebeške
Pridejo — izginjajo.

Pravtakó je z našo srečo:
Zemeljska je, bežna stvar,
Vedno menja se, kot višji
Ukazuje ji Vladar.

Stepin.

Dva prazna klasa.

e že tako in je, da otroci, ki bi jim bilo najbolj treba, najmanj poslušajo v šoli. To je pa tudi znano v otroškem svetu, da hočejo biti oni, ki so v šoli zadnji, na vasi prvi. Prazen klas pač najvišje dviga glavo, ker je lahka.

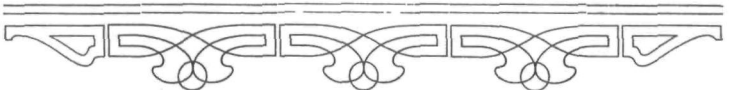
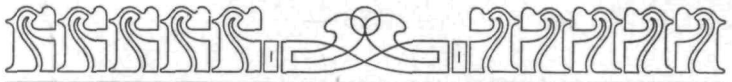
Da je bil take vrste šolar tudi Draževčev Matic, ugame lahko vsakdo, kdor pogleda njegovo podobo. Takole po konci je stopal po vasi, klobuk nekoliko po strani, ki brez perja ni bil nikoli.

No, v ustih pa pšeničen klas! Ponosno ga je utrgal na sosedovi njivi, vtaknil v usta in jo mogočno mahnil po vasi. Pa samo danes tako. Videli smo ga pa že tudi, ko se je kadilo za njim. Znal je namreč bolj držati cigareto kot pa pisalo.

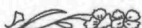
Kakor je bil na vasi ponosen in oblasten, toliko je bil pa v šoli krotak in ponižen pri izpraševanju. Nič pravdanskega se ni zvedelo od njega. Kot kak hlapec, tako velik je sedel poleg Ločnikovega Matevžka; vendar je Matevžkova glavica imela vse kaj drugega v sebi kot Matičeva.

O, kolikokrat so bili njegovi odgovori v šoli v razvedrilo, saj jo je pa v svoji nevednosti tako napačno zavil, da otročički niso mogli smeha zadrževati. Njemu ni bila nikaka težava narediti iz Heroda Judeža Iškarijota ali iz sv. Jožefa nebeškega Očeta ali ustvariti ribe pod nebom in ptice v vodi itd.

Pri gospodu učitelju je bilo istotako. Iz trikrat pet je naredil samo deset, iz dvakrat tri pa osem. Ako je narisal konju noge in kravi rilec, ni bilo pri njegovi nepazljivosti nič izvanrednega. Le v enem predmetu je daleko presegal vse svoje součence po spretnosti, namreč v telovadbi. Nihče ni znal tako skakati, nihče tako plezati, nihče tako prevračati kozolcev kot Matija Draževac. Na to je bil pa tudi ponosen. Še to ga ni nič dražilo, če so mu učitelj katerikrat pomenljivo zakl'cali: „Skakati znaš pa res dobro; to se vidi, da si — lehák!“ Nič ni mislil Matic pri teh besedah.

Šele, ko so čitali berilo „Prazni klas“, se mu je nekaj posvetilo, zakaj so učitelj rekli, da je tudi on lehak. Odtedaj pa ni nič več skakal kot prej, pa tudi s klasmom v ustih ga ni bilo več videti na vasi. F. G.

Pastirica Ružena.

Pri zločestih ljudeh je služila sirota - pastirica Ružena.

Lepega poletnega večera je bilo, ko je prignala domov čedo ovac, vsa objokana in zatekljih lic. Pogrešila je namreč lepo, črnopisano ovčico in se je bala zločestega gospodarja, hudobne gospodinje.

A niso genile njene biserne sôlze trdih src. Takoj drugo jutro je morala navezati culico.

„Hajdi, nemarnica, kamor ti drago! Samo ne povrni se nikoli — nikdar več pred naše oči!“

Romala je izgnanka v solnčno jutro žalostna in objokana. Zvedavo so se ozirale dehteče cvetke v njena prepala lica in v motne oči. In celo njim so oroseli pestri kelihii od tuge in bolesti.

Prišla je čez uro in minuto do šumečega gozda. Gladka in razhojena steza je vodila med hrapavimi debli in se je izgubila v nedogledni šumi.

Zavila je Ružena v gozd. Smreke in jelke so šepetale nad njo vztočne bajke in so se klanjale medsebojno. Tuintam je pala tudi biserna rosica na stezo.

In že se je čul srebrn glas... kakor bi nekdo pozvanjal sredi gozdne tišine... bim-bom... bim-bom...

Ružena je drhté slušala srebrne zvôke. Zdelo se ji je, da se je sklonilo večno nebo nad gozdom in so zapeli krilatci svoj božanski spev. In spela je neutrudno dalje po gladko razhojeni stezi. Vedno glasnejši in lepši zvoki so ji božali sluh.

In začele so se razmikati črnozelene veje boljinbolj, dokler se niso razklenile popolnoma. Pred strmečimi očmi se je zabelila tedaj gozdna kapelica s snežnobelim stolpičkom vrhu slemenčka. V stolpičku pa je visel svetlosrebrn zvonček, majhen kakor borov storžek. Slavček - pevček mu je ždel na robu in je pozvanjal čudovito sladko in nedoumljivo nežno.

V kapelico je bil zidan Marijin oltarček. Sijaj ljubezni in žar dobrote je blestel raz obraz Device.

Videla je pastirica - izgnanka tisti lepi obraz, in tedaj ji je velelo nedolžno srce:

— Ružena, poklekni! ... môli! ...

Ružena je pokleknila in molila vroče in iskreno.

V stolpičku pa se je zibal slavček - pevček na srebrnem zvončku in je pozvanjal sladko in nežno. Ruženi se je zdelo v njeni molitvi, da se je sklonilo večno nebo nad kapelico in da so zapeli angelci Mariji v pozdrav ...

Molila pa je Ružena - pastirica tako - le h Kraljici nebeški:

„O mogočna Gospa, slušaj molitev uboge sirote! ... Glej, najprvo molim za svojo ranjko mamico. Čisto majčkena sem še bila in spavala sem v zibelki, ko je zatisnila ona za večno svoje dobrotno oko. Češčena Marija ...

Molim tudi za svojega ranjkega ateja. Ob stolisti bukvi se mu je utrgala nit življenja, ko je drvaril v šumi. Češčena Marija ...

Molim tudi zanje, ki so me spodili z doma za voljo izgubljene ovčice. Češčena Marija ...

Pa molim tudi za svojo ubogo dušico, da bi ob smrtni uri poletela kakor na krilih do večnega Boga. Češčena Marija ...“

Iskreno je molila pastirica - sirota. Obraz Device je žarel dobrote in ljubezni. Ves gozd naokrog pa je molčal v sveti tišini in noben dih ni zavel preko črnozelenih kron. Samo tam gori v stolpičku je še vedno pozvanjal slavček - pevček na srebrni zvonček ...

Tisti čas pa je priskakala črnopisana ovčica izza kapelice. Morda so jo privabili srebrni zvoki v bližino.

In prav tik Ružene se je vstopila uboga ovčica in je pogledala s topimi očmi-dekllici v obraz, kakor bi hotela reči: „Glej, ubožica, usmilila sem se te in sem prišla.“

Vzdrhtela je Ružena-izgnanka v radostnem presenečenju. Krog vratu je objela ovčico in je ihtela solze veselja dolgo, dolgo . . .

In potem je obrnila še en stoterno hvaležen pogled do Kraljice nebeške in je gnala izgubljeno ovčico na dom. Med potjo pa si je pevala tisto večnolepo pesem:

„Z Bogom! nam Marija pravi,
Z Bogom! srčno vas pozdravi;
Za vas bom prosila,
Oj z Bogom, preljubi,
Za vas bom prosila,
Oj z Bogom, preljubi!“

Zvonimir E.

Neubogljivi Janko.

„Janko, Janko! Kaj to delaš — A ne more je vloviti —
Kaj preganjaš mačko? Ej, se ji pa laska;
Pusti jo, sicer srdita A ko hoče jo zgrabiti,
Te opraska s tačko. Mačka ga opraska.

Tiha ta žival koristi „Mati, glejte, grda mačka
Mnogo naši hiši, Me je opraskala!“ —
Pridna je, lovi, preganja „Da te bode, — ti porednež! —
Nam podgane, miši!“ Prej sem ti dejala.

Ali Janko nič ne sluša, Pomni, Janko, da ni srečen,
Ko svaré ga mati, Kdor rad ne uboga,
Kar za mačko, kar za mačko Kamorkoli se obrne,
Gorindol po trati! Tepe ga nadloga.“

Radoslav.

Strela je udarila.

Pri Bajtarjevih so molili žalostni del rožnega venča. Naprej je molil domači, najstarejši sin Peter. Šlo je že bolj h koncu.

Zunaj pa je grozno viharilo. Strele so švigale na vse strani, in gromelo je, kot bi bil sodnji dan. Strele, ki so švigale izpod neba na zemljo, so napravljale v zraku čarobne kote in v trenutku je dosegla vsaka svoj cilj . . .

Pri Bajtarjevih je skupna, glasna molitev jenjala. A še so klečali vsi in molili vsak zase, kakor je to sploh po kmetih navada.

Strelin trak se je spustil na zemljo in zadel je v slamnato streho Jakove hiše, ki je bila Bajtarjevi sosedna.

Stari Bajtar, mož, ki jih je nosil na svojem hrbtu nekaj nad sedemdeset, pa je odprl okno, češ da pride v hišo malo svežega zraka.

Nemogoče je popisati strah, ki je preletel starega Bajtarja v hipu, ko je odprl hišno okno. Ah, zakaj je moral ravno on odpirati, da prvi vidi nesrečo?!

Pove svoji družini, da je pri sosedu Jaku vse v ognju — —

Peter, krepak in čvrst mladenič, skoči skozi vrata na cesto in zavpije na ves glas: „Jakova hiša gorí! Strela je udarila!“

Čudno se je razlegal po vasi glas Petrov. Jakova družina niti vedela ni, kaj se godi z njihovo hišo. Vsi so hipoma zbežali iz hiše in klicali na pomaganje.

Ljudje so se zbirali na kraj nesreče in neumorno nosili v škafih vodo ter gasili, kolikor je bilo mogoče.

Brizgalnica je pridržala po vasi in kakor bi trenil so bile napeljane cevi in začele brizgati.

Vmes pa hrup in krik in vrišč; posvetovanje in jokanje.

Hiša je bila kmalu pogašena. Rešili so jo delavni in neutrudljivi ljudje.

Bogumil Sv.

B a s n i.

Netopir.

Pred davnimi časi so imeli ptiči hudo vojsko z štirinogatimi živalmi. Boj je trajal dolgo, in zmaga se je nagibala sedaj na to, zdaj zopet na drugo stran. Medtem je bil pa netopir previden in moder. Kadar so zmagovali ptiči, je veselo letal z njimi, da so se kar čudili čudnemu tovarišu. Kadar so pa čveteronožci zmagovali, združil se je z njimi ter se je imenoval miš. Končno so se stranke pomirile. Tedaj se je pokazala zvijača netopirjeva. Od tistega časa ga črti vse. Od štirinogatih živali preži nanj mačka, od ptičev pa sova. Zato se ogiblje dneva in temne noči. Leta najrajši le — v mraku.

Nauk: Človek brez značaja, ali ni podoben netopirju?

Vrhovski.

Kako so nastale ose?

Ko je Gospod Bog ustvaril čebele, se je jezil satan, da Bog za človeka toliko skrbi. V svojem srdcu si je tudi on napravil čebele, misleč da mu bodo donašale strd tako kakor one od Boga ustvarjene. Ali zmotil se je. Gospod Bog je ustvaril čebele za ljudi, da bi jim donašale strd in vosek; satan pa je to hotel imeti le zase. Zato mu pa niso prinašale njegove čebele ničesar, ampak so vse sproti same použile.

To je satana tako razkačilo, da je vsako svojo čebelo čez sredino trupla stisnil. Od tega je postala vsaka kar rumena in život ima skoraj pretrgan.

Od tistih čebel satanovih so sedaj nastale ose, katere so čebelam enakega života, pa ne znašajo strdi, kakor delajo to čebele.

Vrhovski.

Preprečena zavist.

Poleg prasketajočega ognja je ležal kralj četvero-nožcev, mogočni lev. Veliko podložnih živali se je zbralo okrog njega. Prišle so počastit svojega vladarja, a nobeni ni dovolil lev, da bi se pogrela ob njegovem ognju ali se mu približala.

Pa ga njegov namestnik, okorni slon, povpraša, zakaj tega ne dopusti. A lev reče mirno: „Ne bojim se sicer, da je vas preveč, ampak da se ne vname med vami zavist. Vem, da bi vas ta več ukončala kot mraz in lakota.“

—e.

Na počitnicah.

Con moto.

mf

P. Angelik Hribar.

f

1. Ve-trič ve - je sko - zi gozd. Vseh skr-bi moj
2. Solnce si - je vrh go - ric, Ej, o - bra-zek
3. Sre-ča, ra-dost moj je gost, Vseh sbr-bi zdaj

duh je prost. He - ja, v po-lje, go - ro, log
jas - nih lic! Soln - ce si - je, ha, ha, ha!
duh je prost. Le ve - se - lo ju - hu - hu!

Pe-vať, vriskat brez nadlog! Pevať, vriskat brez nadlog!
Sre - ča, radost se smehlja. Sreča, radost se smehlja.
Čas po-čit-nic tu je, tu. Čas počitnic tu je, tu.

Sokolov.

Za vasjo.

Po mlakuži za vasico
Se čolnčki zibajo,
Pod vodó pa tajno žabe
Med seboj ugibajo :

„Da bi vedele, čigavi
Vsi ti lepi čolni so?“ —
„Jaz grem pa pogledat, morda
Mastne hrane polni so!“

Radovedne žabe gledat
Tiste čolne rile so ;
Ko Cirila so uzrle —
Brž se v blato skrile so.

Pa Ciril je zgrabil veslo,
Urno se je nagnil čoln — —
V blato pal Ciril je k žabam,
Čoln pa bil je vode poln !

Taras Vasiljstv.

Tončkov konjiček.

Tončkov voziček
In pa konjiček
To je nekaj posebnega.

Konj nič ne skače,
Naj ga šegače,
Ali če dregne ga.

V voz ga napreže,
Dobro priveže
In ga podi.

Konj pa obstane,
Nič ga ne gane —
Tisti: hi, hi ... !

Žirov.

Kratkočasnice.

Ob poletnem izprehodu pokaže dijak svojemu tovarišu lepo cvetko in vpraša: „Ali poznaš to krasno cvetlico?“ — Tovariš: „Dobro jo poznam, ker sem jo že večkrat videl; le tega ne vem, kako se imenuje.“

Dr. I.

Sodnik: Kako si upate tajiti, ko izjavlja deset prič, da so vas videle!

Zatoženec: Deset prič me je videlo? Kaj mi to mar! Lahko vam pripeljem 50 prič, ki me niso videle.

Zastavica.

(Priobčil Internus.)

Za koliko je prstan večji kot prst?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)
